

1

Op een vroege ochtend eind maart dwong Pia me tot actie. Een stevige voorjaarswind joeg me door de zware deuren de lobby van de YMCA binnen. Boven de balie zag ik de grote wijzer van de vergeelde jarenvijftigklok net op negen minuten over zeven springen. Doelgericht en vastbesloten om klokslag kwart over zeven in mijn lievelingsbaan te liggen haastte ik me door de glazen gang langs het zwembad. De chemische stank droop van de oude ramen, evenals de gedempte kreten van de kinderen en het fluitsignaal van de badmeester. Ik voelde me gesterkt door de kale muren, door mijn strakke routine en door het feit dat ik mezelf mijn warme bed uit had gejaagd om alweer een eentonige dag onder ogen te zien. Kleine overwinningen. Net toen ik me in mijn degelijke badpak had geperst, begon mijn telefoon te mekkeren. Ik haalde hem tevoorschijn. Op het scherm was een foto van Pia Zanderlee te zien, waarop ze ergens in Banff van een zwarte piste afdaalde. Ik kon twee dingen doen: nu opnemen of nog een week zogenaamd onbereikbaar voor haar blijven. Pia was het type vriendin voor wie je behalve genegenheid ook altijd een beetje wrevel voelde; de sprankelende vriendin die nooit tijd voor je heeft behalve wanneer het háár uitkomt. Maar je mag haar te graag om haar door het vriendschapstoilet te spoelen. ‘Wauw, een telefoontje, van jou nog wel!’ zei ik terwijl ik mijn ietwat gezette figuur kritisch monsterde in de vettige spiegel. ‘Waar heb ik dat aan verdiend?’ Uiteraard wist ik wel waarom ze belde. Vijf onbeantwoorde sms’jes.

Pia lachte. ‘Hé, Win, luister. We moeten onderhand reserveren. Liefst vóór morgen.’

Ik zocht in mijn badtas naar mijn zwembril. ‘Ja, maar ik heb nog niet...’

‘Ik snap het wel. Je hebt niks met de natuur, maar als je er eenmaal bent, zul je het geweldig vinden. Dat weet ik zeker. Rachel en Sandra zijn niet meer te houden, maar ze moeten nu wel iets vastleggen. Wij allemaal.’

Huiverend dacht ik terug aan gisteravond, toen ik op Google naar Winnegosset River Rafting had gezocht. Geen hits. ‘Waarom is er geen website van die plek? Bestaat het wel echt?’ vroeg ik. Mijn stem klonk hoog en schrill. Ik had nu al spijt van mijn slappe gedrag. ‘Ik moet er niet aan denken dat we daar helemaal naartoe rijden en het een of andere illegale onderneming blijkt te zijn.’ Ik kon gewoon voelen dat Pia met haar ogen rolde.

‘Wini, dat iets of iemand geen website heeft betekent nog niet dat het of hij niet bestaat.’ Ze klonk ademloos, verwaaid. Ik stelde me haar voor, met gewichten in fluorescerende kleuren om haar polsen powerwalkend door Cambridge, de wijk waar ze woonde. ‘Er is nog zoveel te ontdekken in de wereld. Wat deze plek zo fantastisch maakt is juist dat niemand hem nog kent. Daarom is het er ook nog niet volkomen volgeboekt nog voor de sneeuw gesmolten is. En daarom is er ook nog plaats voor ons in het weekend dat we willen gaan. Snap je? Dit jaar is het nog het best bewaarde geheim van de hele wereld, volgend jaar kun je het vergeten!’

‘Ik weet het niet, Pia...’ Ik keek naar de klok. Het was veertien over zeven.

Ze lachte, in een poging me milder te stemmen. ‘Luister, die vent die de white-water tours begeleidt is een goede vriend van mijn vader... Hij is de zoon van mijn vaders vriend, bedoel ik, dus dat zit wel goed.’

‘Niet te geloven dat Rachel hier zin in heeft...’

‘Hoezo? Rachel kan juist niet wachten. En Sandra ook niet. Ze zouden vandaag nog op het vliegtuig stappen als het kon.’

Ik dacht met veel genegenheid terug aan het laatste skype-gesprek dat ik met Sandra had gehad. Op de achtergrond had ik haar kinderen schreeuwend zien rondrennen en naast haar lagen stapels correctiewerk. Toen ik het uitstapje ter sprake bracht, kreunde ze. ‘God, ja, ik ben overal voor in. Zolang ik maar uit deze hel weg kan!’

‘Luister, Wini. Volgend jaar gaan we weer naar een strandbestemming, dat beloof ik je. Cancún, Key West, kies jij maar. Alleen maar luieren en zonnen.’

‘Pia, ik ben in het zwembad en ik ben bang dat ik mijn baan kwijt...’

‘Oké, ga zwemmen. En bel me als je klaar bent.’

Ik stopte mijn vaalblonde haar, dat in een nonchalante, korte coupe was geknipt – hét compromiskapsel voor elke vrouw met hopeloos haar – onder mijn badmuts, proppte mijn spullen in een kluisje en sloeg het met een klap dicht. Alleen maar luieren en zonnen. Dacht ze nu echt dat dat het enige was wat me interesseerde? Wie had de laatste keer dat we naar de Cape gingen een fiets gehuurd? Alleen ik, als ik het me goed herinner, terwijl de rest elke dag in het huisje bleef zitten en steeds meer tequila in de blender goot. We liepen nota bene allemaal tegen de veertig. Lagen de tijden dat alles fantastisch en cool moest zijn inmiddels niet achter ons?

Ik liep over de glibberige tegels van de kleedkamer naar de klapdeuren die naar het zwembad leidden. De warme, drukkende lucht sloeg me in het gezicht. De dikke chloorgeur kon een zweem van urine en zweet amper verhullen. Terwijl de kinderen in het ondiepe deel rondspetterden en lachten, trippelde ik naar mijn favoriete baan, die helaas bezet bleek te zijn. Het was zestien over zeven en de kikvorsman was me voor. Shit. Bijna een jaar lang al waren deze negentigjarige kno-arts en ik verweekeld in een veelal stilzwijgende strijd om op elke doorde-weekse ochtend van kwart over zeven tot acht uur in de beste baan – de meest linkse, onder de dakramen – te liggen. Meestal

won ik, iets wat me altijd idioot blij stemde. Slechts een enkele keer wisselden we een korte groet, maar allebei probeerden we elke dag een fractie vroeger bij de YMCA te zijn. Ik stelde me voor dat we beiden evenzeer naar deze geestdodende training snakten, naar de eentonige bewegingen en de bijna-gewichtloosheid die ervoor zorgden dat we ons hoofd konden leegmaken. Maar vandaag had ik verloren. Ik plofte neer op een stoel van harde kunststof. Inwendig balend maar uiterlijk onaangedaan keek ik toe hoe hij traag door het water crawlde. Aan het einde van de baan leek hij kracht te verliezen en zag ik hem via het trapje uit het bad klauteren, heel voorzichtig, zoals alleen een negentigjarige dat doet. Terwijl ik het water van zijn platte kont en zijn magere benen zag druppelen, realiseerde ik me dat hij op mij – of liever: de stapel handdoeken naast me – afkwam en dat ik over een paar seconden waarschijnlijk met hem in gesprek moest. Zijn zwembril maakte een zacht slurpend geluid toen hij hem afdeed. Het viel me op dat zijn ogen wat vermoeider stonden dan normaal, zelfs voor iemand van zijn leeftijd die net zijn dagelijkse baantjes heeft gezwommen.

‘Hoe gaat het met u?’ Ik schoof heen en weer op mijn stoel, me sterk bewust van mijn knellende badmuts, die mijn gezicht misvormde. Af en toe wierp ik een blik op de aanlokkelijke lege baan.

‘Goed, hoor. Dank u. Hoewel ik me vandaag heel verdrietig voel.’

Ik bekeek hem iets aandachtiger, van mijn stuk gebracht door zijn ontboezeming. ‘Hoezo?’ Ondanks zijn sombere blik was ik niet voorbereid op wat hij zou gaan zeggen.

‘Ik heb net mijn dochter aan kanker verloren.’

‘Wat vreselijk,’ zei ik met verstikte stem. Ik had het gevoel dat ik in mijn buik werd gestompt, met geweld uit mijn diep ingesleten routine werd gesleurd en tegen mijn wil met iets heel akeligs werd geconfronteerd.

Hij pakte een handdoek en wreef er zijn oren mee droog. Om zijn dunne nek, waarvan de huid er bleek en rubberachtig uit-

zag, hing een glimmende ketting met een gouden kruisje. ‘Het is een lange strijd geweest. Aan één kant ben ik blij dat het voorbij is.’ Hij keek me met half toegeknepen ogen aan, alsof hij me voor het eerst zag. ‘Ze was ongeveer van uw leeftijd,’ voegde hij eraan toe. Nog voor ik een woord van troost had kunnen uitbrengen, draaide hij zich om en liep weg. Ik keek hem na terwijl hij langs het zwembad naar de herenkleedkamer slofte. Hij had zijn hoofd gebogen, zodat ik zijn kruin amper kon zien.

Met trillende handen greep ik de metalen trapleuning vast en liet me in het blauwe chloorwater zakken. Ik zette me af. Met dichtgeknepen ogen en een bonzend hart zag ik de woorden ‘Ze was ongeveer van uw leeftijd’ door mijn hoofd zweven totdat de letters in het niets oplostten. De gruwel van zijn terloopse opmerking verdoofde me terwijl ik me op mijn rug liet drijven, zwaar ademend in de drukkende atmosfeer. Vreugdeloos werkte ik mijn baantjes af en dacht aan mijn eigen vader, die met zijn ogen had gerold toen ik zei dat ik het eng vond om op kamp te gaan, naar groep vijf te gaan en met blote voeten in het gras te lopen ‘vanwege de wormen’. Hij kon vaak kil zijn tegen mijn broer en mij en was zelf voor niets en niemand bang.

Ik had me ternauwernood afgedroogd of mijn telefoon lichtte op. Een sms’je van Pia. Een vraagteken, dat was alles. Gevolgd door nog eens drie. Zorgvuldig pakte ik mijn kleren uit het kluisje en legde ze netjes op de bank achter me. Ik deed mijn badmuts af, ging zitten en pakte mijn telefoon. Rillend in de veel te warme kleedkamer liet ik mijn duimen boven de toetsen zweven. Ik haalde diep adem – shampoo, rubber, schimmel en de tinteling van ontsmettingsmiddel – en toen ik de lucht uitblies, voelde ik een scherpe pijn in mijn buik. Ik wist niet wat erger was: de angst om achter te blijven terwijl mijn vriendinnen een onvergetelijk avontuur gingen beleven dat hun onderlinge band alleen maar sterker zou maken, of de onvermijdelijke zelfhaat wanneer ik als een of andere laffe slapjanus thuis zou blijven – lekker veilig, ja, altijd veilig, halfdood van veilig-

heid. Waarom kon ik geen ja zeggen tegen een kampeeruitje met drie van mijn beste vriendinnen? Waar was ik bang voor? Het zwembadwater drupte uit mijn haren en vormde parels op mijn telefoon terwijl ik mezelf beval terug te sms'en. Het maakte niet uit wat. Ik keek naar mijn vingers. *Oké, ik ga mee*, typten ze. Toen drukte ik op 'Verzenden'.

2

Maandagochtend. De tram slingerde en knarste richting Boston. Zonlicht filterde door de groezelige ramen en verwarmde de ernstige gezichten van de forensen die in hun kantooroutfit met een beker koffie in de hand naar buiten staarden. Mijn telefoon zoemde. Een nieuw bericht van Pia, getiteld *Onze onverschrokken reisleidster!* 😊, met een cc naar Rachel en Sandra. Bijgevoegd waren foto's van onze white-water rafting/hiking-gids, een twintigjarige student aan de Universiteit van Orono, Rory Ekhart.

Hij had dreadlocks tot op zijn schouders en zijn ogen waren even groen als de aspergemoesse waar we in ons maartnummer aandacht aan hadden besteed. En dan die intens brede glimlach, alsof degene die de foto had genomen hem in een toestand van grote euforie had weten vast te leggen. Met zijn slanke, lenige lijf stond hij, in een met modder besmeurd t-shirt en short, schrijlings boven een smalle rivier, waarvan de oevers waren begroeid met witte berken. In zijn ene hand bungelde een bijl. Het onderschrift luidde: 'Derdejaars student Rory Ekhart bij Orient Bridge bezig met het onderhoud van de route.'

Op een andere foto kon hij iedereen zijn: een man in een groene parka, waarvan het koord in de taille iets was aange-trokken. Hij had zijn capuchon op, waardoor zijn gezicht niet goed te zien was. Bij wijze van groet of overwinningsgebaar hield hij een wandelstok omhoog terwijl de zon achter de

bergen onderging. Op de laatste foto liet hij zijn tot nu toe breedste grijns zien: hij straalde. Van top tot teen in camouflagekleding, met de kolf van zijn geweer rustend op de grond, zat hij geknield op een kale bergkam. Naast hem lag zijn prooi: een reusachtige eland, op zijn zij, en hoewel het dier dood was, had het nog steeds een woeste uitdrukking in zijn ogen.

Toen pas kwam ik toe aan wat Pia eigenlijk had geschreven. Ik scrolde door een eindeloze lijst van kampeerartikelen die we voor ons uitstapje nodig hadden: negenendertig must haves, met uitzondering van facultatieve spulletjes, zoals een stok kaarten en een zonnedouche, wat dat ook mocht zijn.

Toen ik opkeek, zag ik dat ik twee haltes te ver was doorgereiden. Ik sprong op. In mijn hoofd duizelde het van de ademende shirts, waterzuiveringstabletten, karabijnhaken, Dr. Bronner's-zeep en tassen met haken, waarvan ik me voorstelde dat ze aan bomen moesten worden opgehangen terwijl reusachtige beren er op hun achterpoten omheen liepen en er met hun klauwen naar sloegen. Verontschuldigen mompelend baande ik me door de tjokvolle tram een weg naar het perron. Ik zette het op een lopen naar mijn kantoor in Beacon Street en had spijt dat ik voor mijn leren hakken en strakke rok had gekozen, die mijn toch al kleine pasjes nog kleiner maakten.

Ik duwde tegen de zware deuren van ons charmante maar tochtige kantoorgebouw uit de jaren twintig van de vorige eeuw. In de lift trok ik mijn rok recht, stak mijn verwaaide haren achter mijn oren en drukte op de omhoogknop. Vijf verdiepingen later gleden de deuren open en stapte ik op de nieuwe, chique marmeren tegels van de lobby, die leeg aanvoelde sinds we onze receptioniste hadden ontslagen. Receptionisten waren een achterhaald concept, was ons in de laatste evaluatievergadering verteld. Per slot van rekening komt er tegenwoordig niemand meer zomaar binnenlopen, en degenen die een afspraak hebben weten hoe laat ze hun bezoek kunnen verwachten. Nu we op alle afdelingen nog maar met zo weinigen waren, was het hoog tijd om het kaf van het koren te scheiden, of hoe die uit-

drukking ook mag luiden waarmee we deze knappe, aardige – zij het ietwat verstrooide – alleenstaande moeder van een meisjestweeling de laan uit hadden gestuurd. Maar uiteindelijk had ik er zelf weinig over in te brengen, omdat mijn functie als grafisch ontwerper bij *Chef's Illustrated* een paar maanden eerder was gehalveerd, mijn onkostenvergoedingen waren wegbezuinigd en ik mijn bureau in de hoek was kwijtgeraakt aan onze nieuwe webontwikkelaar, de vijftienvijftigjarige, aan de technische universiteit afgestudeerde Sarah met haar vooruitstekende voortanden.

Ik gooide mijn tas op mijn bureau, pakte de telefoon en toetste een nummer in.

‘Pia Zanderlee,’ klonk het hijgend.

‘Gaat het wel?’ Ik zette mijn computer aan en snoof de geur op van warme Duitse kruidenkoekjes en *bûche de Noël*. De afgelopen weken waren we kerstrecepten uit alle windstreken aan het testen. ‘Het klinkt alsof je rent.’

‘Ik probeer de vlucht van elf uur naar Chicago te halen.’

Op de achtergrond hoorde ik gedempte vliegveldgeluiden: huilende kinderen, vluchtinformatie, gespreksflarden boven het reisgewoel uit – geluiden van levens die me oneindig opwindender leken dan het mijne. ‘Zal ik je later terugbellen?’

‘Nee, maar... Wat is er eigenlijk?’

‘Nou, ik heb die lijst gekregen en... Wat is gore-tex?’

‘Dat is een ademende stof die het zweet van je huid opneemt, zodat je het niet koud krijgt en onderkoeld raakt.’

Ik googelde ‘gore-tex’. Een atletische jonge vrouw jogde over het scherm. Geanimeerde dampen kwamen uit haar shirt en broek. ‘Ga een keer met mij naar zo’n buitensportwinkel, dan kun je me helpen om wat van die spullen uit te zoeken.’

‘Ik weet het niet, Win. Ik heb het nogal druk komende tijd.’

Maar je woont maar één stad verderop, dacht ik. Wat is het probleem? Help me een beetje met die verschrikkelijke lijst van je. ‘Je bent veel op reis de laatste tijd, hè?’

‘Alleen nu, voor mijn werk. Ik ben donderdag terug.’

Ik hoorde dat ze haar telefoon liet vallen en weer opraapte. ‘Alles goed, Win?’

‘Ja, hoor. Alleen... Ik wilde me een beetje voorbereiden op het uitstapje.’ Ik schraapte mijn keel. ‘Dus, eh... Denk je dat er beren zullen zijn?’

Pia schoot in de lach. Ik stelde me haar voor in de rij voor haar vlucht, lang en elegant, haar kastanjebruine haar glanzend onder de felle vliegveldverlichting. Ze straalde zelfvertrouwen uit. Haar totale gebrek aan onzekerheid trok de aandacht. Waar ken ik haar van, dachten de mensen. Van de televisie? Van de film? Ik ken haar ergens van... ‘Het komt allemaal goed, Win. Beren zijn echt niet geïnteresseerd in ons. Als wij ze met rust laten, laten zij ons ook met rust.’

‘Wat zijn waterschoenen?’

‘Ik bel je terug zodra ik geland ben, oké?’

‘Prima,’ zei ik, wetend dat ze dat zou vergeten. Ik tikte een paar keer op mijn toetsenbord en las: ‘schoenen, amfibische.’

‘Ga maar naar een buitensportwinkel. Daar vind je alles. Ik zie je over een paar weken.’ Ze hing op.

Ondanks de bedrijvigheid, de geluiden en de geuren van het kantoor vulde de lucht rondom me zich met eenzaamheid. Ik dacht dat het leuk zou zijn, zei ik in gedachten tegen de kies-
toon, om samen naar de buitensportwinkel te gaan. En te lachen om amfibische schoenen. Om een beetje rond te hangen en bij te kletsen voordat we op reis gaan. Als vriendinnen.

Alissa, een van de eindeloze reeks student-stagiaires die we er bij *Chef's* doorheen joegen, kwam aan mijn bureau staan. Ze droeg een sombere zwarte jurk die de schouders bloot liet, een onbegrijpelijke keus voor een koude ochtend als vandaag. Haar bleke huid was bezaaid met sproeten. Ik trok aan mijn col en probeerde me te herinneren wanneer ik voor het laatst ook maar een poging had gedaan voor zo'n terloops uitdagende look.

‘En?’ vroeg ik terwijl ik het meinummer tevoorschijn haalde.

‘Wat brengt jou op de afdeling Grafisch Ontwerp? Heb je soms artistieke aspiraties?’

Haar ogen waren helderblauw, maar vreemd genoeg zonder enige sprankeling. ‘Nee, hoor. Ik kan niet eens tekenen.’

‘Dus je wilt een pixelschuiver worden? Een *photoshop queen* net als ik?’

‘Ik geloof het wel,’ zei ze. ‘Ik zou anders niet weten wat ik wil worden.’ Ze vouwde haar bleke handen in haar schoot en staaarde naar mijn scherm.

Wauw, dacht ik, als je op jouw leeftijd al zo ongeïnspireerd bent, ben je op je dertigste dood en begraven. Ik weerhield mezelf ervan haar te vertellen dat ik het vak nog in de middeleeuwen had moeten leren met behulp van tekenhaken en hobbymesjes. Ik wist uit ervaring dat jonge mensen het niet leuk, laat staan interessant vonden om te horen dat je uit het stenen tijdperk stamt. Neem het ze eens kwalijk. Je scoort er echt geen punten mee.

Ook bespaarde ik het arme kind mijn ervaringen als student aan de kunstacademie van Massachusetts, waar ik mijn inmiddels ex-echtgenoot, Richard Allen, had ontmoet. Richard was een student grafiek, met wie ik de liefde bedreef in lege klaslokalen waar het naar olieverb en terpentijn rook. Ik vertelde Alissa evenmin dat we destijds dachten dat onze verbintenis voor altijd zou zijn, dat we zwoeren dat we koste wat kost kunstenaars zouden blijven, en dat we de wereld zouden veranderen.

In plaats daarvan haalde ik een paar ‘voor’- en ‘na’-proefafdrukken tevoorschijn. ‘Het is mijn taak om het eten er nog beter uit te laten zien dan het is, en zelfs beter dan Suzanne het met al haar lenzen en filters op de foto krijgt. Kijk maar hier. Ik heb het rood van de fluweeltaart wat afgezwakt, het ijsglazuur meer glans gegeven, het groen van de rucola wat gepimpt en een paar dauwdruppels op de tomaten geschilderd...’

Alissa hield haar hoofd een beetje scheef en wierp me zowaar een echte glimlach toe. ‘Cool, zeg.’

Heel even voelde ik me bijna hip, hoe meelijwekkend dat ook

klinkt. Ik schoof de afdrukken terug in de stapel, leunde achterover en keek haar onderzoekend aan. Verdorie, misschien kon ik wel iets van háár leren. ‘Zeg, heb jij wel eens geraft?’

Haar ogen werden groot, en even meende ik er een zweem van leven in te zien. ‘O god, nee. Zoiets zou ik nooit doen.’

Mijn angstige voor gevoel werd bevestigd. ‘Hoezo?’

‘Ik vind het gewoon stom. Het is veel te gevaarlijk.’

‘Maar... Maar je hebt het nog nooit zelf gedaan?’

‘Nee, en ik heb ook nog nooit aan hanggliden of skydiven gedaan.’ Ze deinsde een beetje terug. ‘Hoezo? Jij gaat dat toch niet doen?’

‘Nou,’ zei ik, ‘ik ben bang van wel.’

Toen ik rond drie uur die middag druk bezig was met een reclame voor havermout-rozijnenkoekjes, werd ik plotseling overspoeld door een gevoel van sterfelijkheid. Mijn gezicht begon te gloeien en een vage misselijkheid verspreidde zich door mijn lichaam. Het voelde een beetje als schaamte, alsof ik, op mijn negenendertigste, erop werd betrapt dat ik stiekem de rozijnen wiste. Ik had in het verleden wel vaker dat gevoel van wanhoop gehad, maar niet zo erg als vandaag. Misschien kwam het door de zwemmer en zijn overleden dochter, misschien door de confrontatie met Alissa’s walgelijke jeugdigheid, zo pal voor mijn neus.

Het enige wat ik nog kon opbrengen was door het raam naar buiten staren en me erover verbazen hoe de paar sneeuwvlokken van vanochtend waren uitgegroeid tot een sneeuwstorm van ongekende schoonheid. Ik probeerde me – tevergeefs – te herinneren wanneer ik voor het laatst met plezier een kwast in mijn hand had gehad, of hoelang ik al mijn vierkantje creativiteit in het ronde gaatje van grafisch ontwerp trachtte te prop-pen. Op de dag dat Richard was weggegaan, had ik al mijn schilderijen in wording, schetsboeken, ezels, kwasten en verf-tubes achter in mijn kast gestopt. Met dat deel van mezelf wilde ik niets meer te maken hebben.